Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀπομείνεσμα τό, Πελοπν. (Μάν.) *ἀπομενέσματα* τά, Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. *ἀπόμεινα* τοῦ ρ. *ἀπομένω*. Ὁ τύπ. *ἀπομενέσματα* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐνεστ. *ἀπομένω*.

Ἀπομεινάδι **1**, ὃ ἰδ.

***ἀπομελέτητα** ἐπίρρ. *ἀπομελέτετα* Πόντ. (Ἴμερ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀπομελέτητος*.

Ἄνευ φροντίδος, ἀμερίμνως: *Ἀπομελέτετα στέκω.* Συνών. *ἀμέριμνα, ἄνοιαστα* **1**, *ξένοιαστα*.

ἀπομελετῶ Πόντ. (Ἴμερ. Κερασ. Σάντ. κ.ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπό* καὶ τοῦ ρ. *μελετῶ*.

1) Παραιτοῦμαι τοῦ σκοποῦ μου, μετανοῶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) **2)** Παύω νὰ μεριμνῶ διά τι, ἡσυχάζω Πόντ. (Ἴμερ.): *Στεῖλο με γράμμα ἂς ἀπομελετῶ.*

ἀπόμελη ἡ, Χίος (Βολισσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *ἀπόμελι*.

Ὑπόλειμμα μέλιτος ἀπὸ τῶν κηρηθρῶν μετὰ τὴν διὰ τῆς ἐκθλίψεως ἀποστράγγισιν τῇ βοηθείᾳ χλιαροῦ ὕδατος λαμβανόμενον.

ἀπομενίσκω ἀμάρτ. *'πομενίσκω* Κύπρ. *'πομεινίσκω* Κύπρ. (Γερμασ.) *ἀπομ'νίσκω* Ἤπ. Θρᾴκ. (Τσόρλ.) —*Λεξ.* Αἰν. *ἀπουμ'νίσκου* Ἤπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) *'πομ'νίσκω* Θρᾴκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μακεδ.(Γκιουβ.) Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν.) Προπ. ('Αρτάκ.) *'πομ'νίδκω* Καππ. (Σίλ. Φλογ.) *'πεμ'νίδκω* Θρᾴκ. (Βιζ. Σαρεκκλ.) *ἀπομίσκω* Θρᾴκ. *ἀπουμίσκου* Θρᾴκ. (Αἰν.) *'πομίσκω* Χηλ. *'πομίδκω* Καππ. (Φερτ.) *'πουμίδκου* Καππ. (Μαλακ.) *'πουμίξου* Καππ. (Μαλακ.) *'πουμίγου* Καππ. (Μαλακ.) *'πουμίγου* Καππ. (Μαλακ.) *'πλεμενίδκω* Καππ. (Γούρτον.) Ἀόρ. *ἀπόμ'νηκα* Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπό* καὶ τοῦ ρ. *μενίσκω*, παρ' ὃ καὶ *μεινίσκω*, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,300 καὶ Γ'Αναγνωστόπ. Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 81 κέξ. Τύπ. *ἀπομεινίσκω* καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,2 (ἔκδ. RDawkins). Ὁ τύπ. *'πουμίξου* ἔχει τὸ *ξ* ἐξ ἀντιμεταθέσεως τοῦ *σκ* καθὼς καὶ *φσογγᾶτο* <*σφογγᾶτο*. Ὁ ἀόρ. *ἀπόμ'νηκα* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἀπομείνηκα* (διὰ τῶν τύπ. τοῦ πληθ. ἀριθμ., ἐν οἷς ἡ συλλαβὴ *μει* εἶναι ἄτονος) σχηματισθέντος κατὰ τὸν παθ. ἀόρ. διὰ τὴν ἀμτβ. σημ. Ὡς ἀόρ. τοῦ ρ. εὔχρηστος πολλαχοῦ ὁ τοῦ *ἀπομένω*.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι ἔνθ' ἀν.: *Μὴ τοὺ καθαρίῃς τοὺ μῆλου, ἅμα βγάλ'ς 'μ πέτσα, τί ἀπουμ'νίσκ'; Ζαγόρ. Δὲ 'πεμ'νίσκει φαγεῖ 'ς τὸ πιάττο* Σαρεκκλ. *'Πέμ'καμ' τρεῖς 'πὲ τοὶ δέκα αὐτόθ. Φεύγουν τοὺ χειμῶνα οὐόλοι 'ς τὴ Σαλουνίκη κι ἀπουμ'νίσκου μόναχους* Καστορ. || Ἄσμ.

Δώνου δὴν καλαμεὰ φωτιὰ κ' ἡ ρίζα δης 'πομ'νίσκει
Σωζόπ.

'Αθάνατον τὸν ἔκαμεν, μὰ τώρα πεθανίσκει,
ψυχὴ πάει 'ς τοὺς οὐρανούς, τὸ σῶμα 'πομεινίσκει
Κύπρ.

Χάθη καὶ μία πεθερὰ μὲ δεκαοχτὼ νυφάδες
καὶ μία νύφη ἀπόμ'νηκε ἀπὸ τὴν συντροφιά της
Καππ. **2)** Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ, καθυστερῶ Ἤπ. (Ζαγόρ.) κ.ἀ.: *Αὐτὴ ἡ γίδα οὔλο κι ἀπουμ'νίσκ'.* **3)** Μένω εἴς τινα κατάστασιν Θρᾴκ. (Σαρεκκλ.) Χηλ. κ.ἀ.: *Ἔτσ' 'πόμ'κα ξερὸς* Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τὰ χίλια παίρν' ἡ μάννα μου, τὰ χίλια ἡ ἀδερφή μου,
κ' ἐγὼ ἡ καημένη Μαυριανὴ μὲ τὴ ντροπὴ 'πομίσκω
Χηλ. **4)** Μένω, παραμένω που, οἷον πρὸς διανυκτέρευσιν Θρᾴκ. (Αἰν. Βιζ. Σαρεκκλ.) κ.ἀ.: *'Πόψα θὰ 'πομείθ'ς σὲ μᾶς. —Ἄ, ὄχ', δὲ 'πομ'νίσκω* Σαρεκκλ. *Νὰ ἀπουμείνουμι 'ς αὐτὸ τὸ χουρμὸ ἕνα βράδ'. —'Απουμ'νίσκουμι, εἶπι τοὺ πιδὶ* (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Παροιμ. *Λόγια ἄσκημα, γρόσια κάλπικα 'ς τὸν νοικοκύρι ἀπουμίσκουν* (ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν βλάπτουν τὸν ὑβριζόμενον, ἀλλὰ χαρακτηρίζουν τὸν ὑβρίζοντα) Θρᾴκ. *Ἡ κακειὰ πληγὴ γιανίσκει, μὰ ὁ κακὸς λόγος 'πεμ'νίσκει* (ὅτι ἡ γενομένη ἐξύβρισις οὐδέποτε ἐξαλείφεται) Βιζ. *'Κεῖνος ποὺ δουλεύει νηστικὸς δὲ 'βομ'νίσκει* (ὅτι ὁ φιλόπονος οὐδέποτε στερεῖται τῶν ἀναγκαίων) Σαρεκκλ. **5)** Περιμένω, ἀναμένω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ἀ.): *'Ἐν μοὺ 'πομεινίσκει νὰ πάω τὸ' ἐγὼ μαζίν του* Γερμασ. *Γιατί νὰ φεύγῃς κάθε πωρνὸν τδαὶ νὰ μὲν 'πομεινίσκῃς νὰ μπουκ-κώνωμεν τὸ' ὕστερα νὰ βκαίν-νῃς ὄξω;* Κύπρ. || Ἄσμ.

'Ο παίδιος ποὺ τὴν ἀαπᾷ 'παπ-πέξω 'πομεινίσκει
Κύπρ.

Πβ. *ἀπομεινέσκω, ἀπομένω*.

ἀπομένσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπομένω*.

Τὸ νὰ μένῃ τις ὀπίσω.

ἀπομένω σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ἀ.) Πόντ. ('Αμισ. Ἴμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὄφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἀπουμένου* βόρ. ἰδιώμ. *'πομένω* πολλαχ. καὶ Πόντ. *'πουμένου* Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀόρ. *ἀπόμηκα* Ἤπ. Χίος *ἀπέμ'κα* Θρᾴκ. (Σαρεκκλ.) *ἀπόμ'κα* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θρᾴκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) Τῆν. *ἐπόμηκα* Πόντ. (Τραπ.) *ἐπόμεκα* Πόντ. (Τραπ.) Μετοχ. ἐνεργ. αἰτιατ. *ἀπομείνοδα* Νάξ. ('Απύρανθ.) Μετοχ. παθ. *ἀπομεινάμενος* Πελοπν. (Λακων.) κ.ἀ. *ἀπομεινεσμένος* Πελοπν. (Λακων.) *ἀπομεινεμένος* Πελοπν. (Μάν.) *'πομειμένος* Εὔβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. κ.ἀ.) *'πουμειμένους* Εὔβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. *ἀπομένω*. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασεν ἐνιαχοῦ καὶ τὸ ἀρχ. *ὑπομένω*. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 36 (1924) 80.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὄφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Τριάντα τυρόπιττες ἔκαμα καὶ δὲν ἀπόμεινε κἀμμιά. 'Από τὰ ἐννεὰ παιδιὰ μοὺ ἀπόμειναν τὰ πέντε. Τίποτε δὲν ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν περιουσία του. Ἔλειωσε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, δὲν ἀπόμεινε ὁ μισὸς ἢ ἀπόμεινε πετσὶ καὶ κόκκαλο. Ἔφυγε τὸ καράβι κι ἀπόμεινα ἐδῶ. Πῆγε ὅλο τὸ ὕφασμα, δὲν ἀπόμεινε ρούπι* σύνηθ. *Τὰ ἀπομεινεμένα σῦκα τὰ λένε ἀπόσυκα* Πελοπν. (Μάν.) *Ἤτανε 'πομεινάμενο* Εὔβ. (Κάρυστ.) *Τὴν ἀπομειναμένη πῆρες;* Πελοπν. (Λακων.) *Τὸ ἀπομεινάμενο μοὺ 'δωκες* αὐτόθ. *Τιδὲν 'κ' ἐπόμενεν* Κερασ. *'Ολίγον φαεῖν κι ἄλλο ἐπέμ'νεν* Σάντ. Χαλδ. κ.ἀ. *Κἀνεὶς 'κ' ἐπέμ'νε 'ς σ' ὀσπίτ'* Κοτύωρ. Χαλδ. *'Εσῆβεν ὅλος ὁ δράκων ἀπέσ' καὶ τ' οὐράδ' μόνον ἐπόμεκεν ὀξωκὰ* Τραπ. *Τὸ φαεῖ ἐμιδὸ ἐπόμεινε* Ὄφ. || Φρ. *Νὰ 'πομείνῃ τ' ὄνομά μου* (νὰ ὑπολειφθῇ περὶ ἐμοῦ καλὴ φήμη) Κίμωλ. *'Ἐν ἠμπόρει νὰ 'πομείνῃ ὁ λόγος του πίσω* (δὲν ἐδέχετο νὰ μείνῃ ἀνεκτέλεστος ἡ ἐντολή του) Σίφν. *Ποδάρι ἢ κόκκαλο νὰ μὴν ἀπομείνῃ ἀπὸ σένα!* (ἀρὰ) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. *Δὲν ἐπόμεινε μύτι* (οὐδεὶς ἀπέμεινε) Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1926 σ. 201. *'Επόμ'νε σὰ δαυλὸς μονάχος* (ὑπελείφθη μόνος ἀποθανόντων τῶν οἰκείων του) Τῆν. (Κώμ.) *Τρίχα ἐπέμεινεν* (τριχὸς διάστημα ὑπελείφθη, *παρὰ τρίχα*) Κερασ. *Ποδάρι δὲν ἀπόμεινε* (οὐδὲν ὑπελείφθη. 'Επὶ παντελοῦς καταστροφῆς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,390. *Ρουθούνι δὲν ἀπόμεινε* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κορινθ.) *Ποῦ νὰ μὴν 'πομείνῃς!* (νὰ χαθῇς, νὰ μὴν ὑπάρχῃς! 'Αρὰ) Θρᾴκ. (Σαρεκκλ.) *Καὶ 'ς τὸν ἀπομείνοδά σου!* (εὐχὴ κατὰ τὸν γάμον ἑνὸς τῶν τέκνων) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ. *'Ο Θεὸς κορώνας νὰ*

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ